

ság s egyetlen vendég sem érdemli meg, hogy azon a rövid időn túl, amelyet mint «vendég» él le a kávéházban, pártfoglalásával lénynek számíttassék . . . Megrántotta vállát :

— Az ilyen hölgyek . . . Mit lehet ezekről tudni — mormolta s mintha az előbb nem is ő mondta volna róla, hogy : finom nő, olyan más hangon s értelemmel ismételte most. Ekkorra már a savanyúképű kenyereslány is hátuk mögé került s most közbekottyant ő is :

— Tetszik tudni, az ilyenek adják mindig legjobban a bankot — mondta megvetően.

Ez a kijelentés aztán, mint hegyes tű, szúrt bele az igazság középebe s nagy sértődöttség fellege bomlott belőle hármuk fölé.

A vidéki úr bajusza izgatottan remegett s pont abba az irányba szúrt, amerre az előbb az ismeretlen nő távozott . . . Ő volt a legmélyebben bántott fél, kétségtelenül ; ám külön-külön egyéni sértettség ingerelte a főpincér és a leány lelkét is az eltávozott nő iránt s amint pillantásuk összeért, néma megértést sugároztak egymásra. Ebben a percben összetartoztak ők hárman és igenis, szerették egymást . . .

— Fizetek — borongott fel a bajuszos úr hangja, végső tanulságként ebben a gyászos történetben : és fizetett. Aztán felkelt s kabátját szívére öelve, kifelé cammogott.

Bizony, okos ember holtig tanul s akkor is még sok dolog rejtély marad előtte ! Nagyon fohászzkodott kinn az ajtó előtt :

— Kellemetlen ügy — mormolta, mire egy jámbor kis hópihe bajuszára szállt s ott sietve elolvadt.

Nagy Bertá.

NYUGTALANSÁG VERSE.

Április.

*Valami édes éhsége a messzeségnek,
kimondhatatlan vágy nyújtja belőlem karját,
Kint tavasz fátyla hull a Holdra este,
lelkem is nyugtalan, piros fátylak takarják.*

*Most néma fák közt hirtnyilak pattannak éjjel,
a gyöngye jó smaragd lándzsáját napra fúrta,
a kertben nárciszok hajlongnak könnyű száron,
s a szellő cimbalmának is sugár a húrja,*

*Sosem látott kék hegyek felett szeretnék állni,
s bódult áradásban, fáklyaként kigyulva,
felfogni finom rezdüléseit a fénynek,
míg sok piros fátylam loboqva szertehullna.*

*És meztelen lelkemre sütné szűzvidáman
fényes és óriás szemével fenn a bölcs Nap,
aztán lejönnék, halkult, tiszta lépteimmel,
s a völgyben lenni köszöntene mosolygó földszag.*

M. Juhász Margit.